

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu **E., občianske združenie**, so sídlom T., zastúpeného **Mgr. V. Š., advokátom so sídlom N.**, proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave**, so sídlom Špitálska 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KPR-53-8/SI-2009 z 15. júna 2009 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 02. novembra 2010, č. k. 3S/138/2009-24, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 02. novembra 2010, č. k. 3S/138/2009-24 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. KPR-53-8/SI-2009 z 15. júna 2009, ako aj rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II č. p.: KRP-53-4/SI-2009 z 23. mája 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 520,23 eura na účet Mgr. V. Š., advokáta so sídlom N., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného č. KPR-53-8/SI-2009 z 15. júna 2009. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II č. p.: KRP-53-4/SI-2009 z 23. mája 2009 o nevyhovení žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie podľa zákona

o slobode informácií, v ktorej žalobca žiada o sprístupnenie konečného rozhodnutia v trestnej veci vedenej na OSV Slovnaft pod ČVS: ORP-3739/4-OSV-B2/2005 zaslaním kópií uznesenia.

Krajský súd postupujúc podľa § 244 a § 249 ods. 2 OSP svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 11 ods. 1 písm. d/, § 14 ods. 2 a 3, § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“ alebo „zákon č. 211/2000 Z. z.“) a § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, keď po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, že nie je v kompetencii žalobcu hodnotiť dôvody, ktoré viedli povinnú osobu k vyzvaniu na doplnenie žiadosti o sprístupnenie informácie. Povinný vyzval žiadateľa na doplnenie jeho žiadosti dňa 13. mája 2009, žiadateľ ju prevzal dňa 18. mája 2009 a v lehote 8 dní mal svoju žiadosť doplniť. Dňa 19. mája 2009 bola povinnej osobe doručená odpoveď žiadateľa v tom zmysle, že jeho žiadosť bola dostatočná a že lehota na vydanie rozhodnutia uplynula 20. mája 2009. Rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa bolo vydané dňa 23. mája 2009, žiadateľ ho prevzal dňa 29. mája 2009. Krajský súd mal za to, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa bolo vydané včas a v lehotách podľa ustanovenia § 17 zákona č. 211/2000 Z. z., preto nebolo nulitné a ani výzva nebola ničotná. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný včas v 15 dňovej lehote v súlade s ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z..

Krajský súd sa tiež stotožnil s právnym záverom žalovaného, že explicitné vyjadrenie okruhu osôb oprávnených sa oboznámiť s meritórnym rozhodnutím podľa § 159 ods. 4 Trestného poriadku platného do 31. decembra 2005 rovnako ako ustanovenia § 69 ods. 1 aktuálneho Trestného poriadku je pre policajný orgán záväzný, a to práve s ohľadom na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu ďalšie osoby v týchto ustanoveniach explicitne nevymenované neboli a nie sú ani v súčasnosti oprávnené sa oboznamovať s takýmito rozhodnutiami, čo policajný orgán musí rešpektovať. Musí ho preto rešpektovať aj povinná osoba, ktorá nemôže takéto rozhodnutie sprístupniť týmto osobám. Toto je možné považovať za negatívne vymedzenie zákazu aj z pohľadu § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z. z.. Zmyslom tohto ustanovenia podľa krajského súdu je, aby sa obmedzil prístup k informáciám, resp. nesprístupnila by sa informácia, ktorá sa týka rozhodovacej činnosti súdu a orgánu činného v trestnom konaní.

O trovách konania krajský súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a poukazujúc na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií namietal, že sa krajský súd stotožnil s právnym názorom žalovaného, že „*explicitné vyjadrenie okruhu osôb oprávnených sa oboznámiť s meritórnym rozhodnutím podľa § 159 ods. 4 Trestného poriadku platného do 31. decembra 2005 rovnako ako ustanovenia § 69 ods. 1 aktuálneho Trestného poriadku je pre policajný orgán záväzný, a to práve s ohľadom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Z tohto dôvodu ďalšie osoby v týchto ustanoveniach explicitne nevymenované neboli a nie sú ani v súčasnosti oprávnené sa oboznamovať s takýmito rozhodnutiami, čo policajný orgán musí rešpektovať*“. Namietal, že citované ustanovenia predchádzajúceho aj súčasného Trestného poriadku iba určujú okruh osôb oprávnených oboznamovať s celým trestným spisom. Žiadateľ podľa zákona o slobode informácií však má právo na výrazne obmedzený rozsah informácií z trestného spisu, a to iba na rozhodnutie a aj to nie v plnom znení, ale až po vylúčení informácií, ktoré sprístupňovaniu nepodliehajú (§ 8 - § 11 zákona o slobode informácií). Ide teda o dva úplne odlišné inštitúty získavania informácií s odlišným okruhom oprávnených osôb a odlišným rozsahom informačnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať. Pritom poukazoval na to, že nežiadal o nahliadnutie do celého trestného spisu v zmysle ustanovenia § 69 ods. 1 Trestného poriadku, ale žiadal iba o sprístupnenie konečného uznesenia, teda iba jednej listiny z trestného spisu, ako mu to výslovne umožňuje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií.

Taktiež namietal, že nie je v kompetencii žalobcu (zrejme malo byť „žalovaného“) hodnotiť dôvody, ktoré viedli povinnú osobu k vyzvaniu na doplnenie žiadosti. S poukazom na ustanovenie čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky považoval predĺženia lehoty na vybavenie žiadosti prvostupňovým správnym orgánom za nezákonné a absurdné trvajúc na tom, že výzva povinnej osoby bola v danom prípade nulitným procesným úkonom, ktorý zákon o slobode informácií nepredvída, nedovoľuje, a teda mu ani nemôže byť priznaný akýkoľvek vplyv na plynutie zákonnej lehoty na vybavenie žiadosti.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený tak, že žalobe bude v plnom rozsahu vyhovené. Zároveň uplatnil náhradu trov konania vo výške 683,85 eura.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu trval na svojom rozhodnutí v plnom rozsahu a stotožniac sa so stanoviskom Krajského súdu v Bratislave, ktorý vyslovil vo svojom rozsudku číslo konania 3S/138/2009-24 zo dňa 02. novembra 2010 žiadal odvolanie

zamietnuť ako nedôvodné a citovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je plne dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bolo vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-

právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 veta prvá OSP).

V zásade ide o rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktoré musí mať náležitosti z hľadiska materiálneho i formálneho práva. Formálne náležitosti správneho rozhodnutia upravuje najmä základný procesný predpis – správny poriadok.

Podľa nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky i rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky môžu byť predmetom preskúmania súdom aj rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb.

Výnimočne takéto rozhodnutie v skutočnosti nemusí existovať (napr. **fikcia rozhodnutia** podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. a rozhodnutia o odvolaní podľa § 19 ods. 3 citovaného zákona). Účelom zavedenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia nebolo „legalizovať“ nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona, ale poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil so žiadosťou na povinnú osobu o sprístupnenie informácií.

Podľa § 1 zákona o slobode informácií, tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám. V poznámke k tomuto ustanoveniu je citovaný aj čl. 26 ústavy, ktorá síce nemá normatívnu povahu, ale vyjadruje zámer zákonodarcu, čo sa týka účelu zákona o slobode informácií, t. j. úpravou v tomto zákone sa má chrániť reálne uplatnenie čl. 26 ústavy.

Niet pochyb o tom, že prihlásením sa Slovenskej republiky k princípom demokratického právneho štátu, resp. prijatím Listiny základných práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky došlo aj u nás k prechodu od koncepcie diskretnosti verejnej správy (štátnej správy i samosprávy) k princípu publicity správy (t. j. jej otvorenosti a transparentnosti). Tým sa zmanilo základné právne-filozofické východisko pri riešení

otázky prístupu verejnosti k informáciám o činnosti verejnej správy v tom zmysle, že teraz majú v zásade všetci právny nárok na prístup ku všetkým informáciám okrem tých, ktoré sú osobitným zákonom a taxatívne a iba z nevyhnutných dôvodov vylúčené.

Zmyslom informovanosti občanov o verejnej moci je pre túto moc samu esenciálnou spätnou väzbou, kvalitatívnym faktorom a zároveň aj poistkou proti jej zneužitiu.

Ďalším nepopierateľným významom subjektívneho, a tým aj vynutiteľného práva na informácie je jeho funkcia kontrolná vo vzťahu k fungovaniu verejnej moci.

Dostatočne rozsiahly, jednoduchý a rýchly prístup k informáciám má tiež priaznivý vplyv na dôveru občanov v demokratické inštitúcie a na ich ochotu podieľať sa na verejnom živote. Situácie, kedy samotné získavanie podkladových informácií robí občanom problémy, sú pre nich demotivujúce, pretože tým nadobúdajú pocit nemožnosti účinne ovplyvniť správu vecí verejných.

Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výkladovým pravidlom pri obmedzovaní základných práv a slobôd je ustanovenie čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Rozsah obmedzení základných práv a slobôd je potrebné vykladať reštriktívne.

Z hľadiska týchto teoretických východísk bolo potrebné posúdiť aj preskúmanú vec.

Zákon o slobodnom prístupe k informáciám v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1). Obmedzenia práva na slobodný prístup k informáciám sú upravené v ustanoveniach § 8 až § 13 tohto zákona, pričom najvyšší súd sa zaoberal obmedzením na prístup k informáciám podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, ktoré je v predmetnej veci sporné.

V predmetnej právnej veci, ktorá sa týka prístupu k informáciám podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, je spornou otázkou výkladu a následnej aplikácie

ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, na zverejnenie uznesenia o odmietnutí podnetu pre podozrenie z trestného činu.

V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy (ktorými sú napríklad Trestný poriadok, Občiansky súdny poriadok či zákon č. 335/1991 Zb., zákon o ústavnom súde).

Rozhodovacou činnosťou je potrebné v širšom slova zmysle rozumieť kompetenciu súdnych orgánov a orgánov činných v trestnom konaní konať a rozhodovať v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, v správnom súdnictve o preskúvaní zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon (čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), rovnako aj kompetenciu ústavného súdu rozhodovať vo veciach podľa príslušných článkov Ústavy Slovenskej republiky. V užšom slova zmysle sa rozhodovacou činnosťou súdov alebo orgánov činných v trestnom konaní rozumie konanie a rozhodovanie súdu a orgánu činného v trestnom konaní v konkrétnej právnej veci, t. j. od začatia konania (na základe návrhu alebo bez návrhu), cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, až po rozhodnutie vo veci samej. Pôjde najmä o procesné pravidlá vedenia konania (procesné úkony alebo procesné rozhodnutia, vydané v priebehu súdneho konania, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej) a rozhodnutia vo veci samej v konkrétnej právnej veci.

Právo na informácie je limitované požiadavkou nezasahovať do vlastnej rozhodovacej činnosti súdov či orgánov činných v trestnom konaní v priebehu konania [do procesu v jeho priebehu, ako aj vstup do vlastného rozhodovania (napr. porada a hlasovanie senátu)], a to v záujme objektivity a nestrannosti posudzovanej konkrétnej právnej veci, a tiež je limitované nevyhnutnými opatreniami na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia a mravnosti, územnej celistvosti a pod..

Iná situácia je v prípade rozhodnutí vo veci samej, t. j. konečných rozhodnutí súdu v danej veci (či už meritórnych alebo procesných rozhodnutí, ktorými sa konanie pred súdom končí). V týchto prípadoch nie je daný dôvod na obmedzenie prístupu k týmto rozhodnutiam

vo veci samej za podmienky, že nebudú obsahovať osobné údaje chránené zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov. Napokon s touto požiadavkou aj korešponduje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Z logického a systematického výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám vyplýva, že pojmom „informácie o rozhodnutí“ sa rozumejú informácie o rozhodnutí vo veci samej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že hoci žiadateľ o informácie nemá právo na sprístupnenie akejkoľvek informácie (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky), v predmetnej právnej veci nezverejnenie rozhodnutia o odmietnutí podnetu pre podozrenie z trestného činu, ktoré v danej veci je rozhodnutím konečným (keďže proti nemu nebola podaná sťažnosť ani nedošlo k jeho zrušeniu dozorujúcim prokurátorom) nezodpovedá zákonným obmedzeniam uvedeným v ustanovení § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán ako povinná osoba podľa zákona o slobode informácií nepostupovali v súlade so zhora citovanými zákonnými ustanoveniami a uvedenými zásadami.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 250 ods. 3 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 2 veta druhá OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zrušil žalobou napadnuté rozhodnutia a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V ďalšom konaní sú orgány verejnej správy povinné postupovať v súlade o zákonom o slobode informácií i správnym poriadkom a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodniť tak, aby nové rozhodnutie zodpovedalo uvedeným zákonom a ich účelu.

V ďalšom konaní správny orgán je viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP).

Z dôvodu zrušenia administratívnych rozhodnutí najvyšší súd nepovažoval za nevyhnutné zaoberať sa teoretickými námietkami žalobcu ohľadom fiktívneho rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. K námietke žalobcu nulity výzvy na doplnenie žiadosti o podanie informácie, najvyšší súd však považuje za potrebné uviesť, že nakoľko faxová

žiadosť z 20. apríla 2008 o sprístupnenie konečného rozhodnutia v trestnej veci nebola žalobcom riadne špecifikovaná (§ 14 ods. 2 zákona o slobode informácií výslovne vyžaduje, aby v žiadosti bolo uvedené, ktorých informácií (v zmysle správ, údajov či poučení) sa týka, prvostupňový správny orgán využil možnosť danú ustanovením § 14 ods. 3 zákona o slobode informácií a požiadal, aby žalobca neúplnú žiadosť doplnil. Takúto výzvu nemožno považovať za „nulitný akt“ ani za predlžovanie lehoty na vybavenie žiadosti prvostupňovým správnym orgánom, ako sa mylne domnieva žalobca. Taktiež by si mali účastníci uvedomiť, že výzvy súdu či orgánu verejnej správy vydané v súlade so zákonom by mali byť rešpektované a nie spochybňované, ani by o nich nemala byť zo strany účastníkov vedená polemika.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a tak, že v súdnom konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume 520,23 eura titulom trov právneho zastúpenia advokátom, ktorá suma pozostáva z náhrady za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci 16. júla 2009, podanie žaloby 17. júla 2009, podanie tvz. dupliky 28. septembra 2009) 1 úkon á 115,91 eura plus 3 x režijný paušál á 6,95 eura a jeden úkon právnej služby (podanie odvolanie 17. decembra 2010) á 120,23 eura plus 1 x režijný paušál á 7,21 eura plus 19 % DPH 24,21 eura (§ 11 ods. 3 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/ a b/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení od 01. júna 2009 a v znení od 01. júna 2010 (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“).

Náhradu trov konania žalovaný zaplatí v súlade s § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP právnomu zástupcovi žalobcu na účet vedený v T., a. s., č. ú. X. do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 160 ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP).

Žalobca vo vyčíslení náhrady trov konania z 20. decembra 2011 uplatnil nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania, a to osobitne za preskúmania fiktívneho rozhodnutia a osobitne vo veci preskúmania druhostupňového rozhodnutia žalovaného v celkovej sume 683,85 eura. Táto požiadavka žalobcu nemá oporu v zákone. Najvyšší súd nemohol žalobcovi priznať trovy právneho zastúpenia osobitne za preskúmanie prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia správneho orgánu, a to vzhľadom na ustanovenie § 247 ods. 1 až 3 OSP, § 250 ods. 4 OSP a § 250j ods. 2 OSP, nakoľko súd v správnom súdnictve rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa zruší i bez návrhu, čo znamená,

že nemá povinnosť zrušiť aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v prípade, ak aj podľa okolností prípadu dospeje k záveru, že takýto postup je vhodný, pričom v takom prípade nie je viazaný dôvodmi žaloby. Správny súd nie je ani povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť, resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu, pričom pri zrušení administratívnych rozhodnutí oboch stupňov sa vec vždy vracia žalovanému. V správnom súdnictve pri preskúvaní rozhodnutí a postupov podľa druhej hlavy piatej časti OSP nejde teda o spojenie vecí v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z..

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15.decembra 2011

JUDr. Jana Baricová. v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková